

DREAMWORKS
Spirit
RIDING FREE

Szilaj



Stacia Deutsch

PRU NAPLÓJA

MÓRA
FUN

DREAMWORKS
Spirit
RIDING FREE

Szilaj

Pró naplója



Szilaj



PRU NAPLÓJA

A mű eredeti címe:
Spirit Riding Free: Pru's Diary
Dream Works Spirit Riding Free © 2020
DreamWorks Animation LLC. All Rights Reserved.

Az eredeti kiadás a Little, Brown and Company,
a Hachette Book Group tagjának gondozásában jelent meg 2018-ban.
A borítót tervezte: Ching Chan

Fordította: Bottka Sándor Mátyás

A kiadó könyveit kedvezménnyel megrendelheti webáruházunkban:
www.mora.hu

Minden jog fenntartva, a kiadvány egészének
vagy bármely részének a kiadó írásos engedélye nélküli
sokszorosítása, másolása, egyéb engedélyköteles felhasználása
– beleértve a kiadvány digitalizálását és ily módon történő
többszörözését, nyilvánossághoz közvetítését – szigorúan tilos.

Hungarian translation © Bottka Sándor Mátyás, 2020





Szilaj Pru naplója



Stacia Deutsch

MÓRA KÖNYVKIADÓ

🐾🐾🐾 Kedves Naplóm! 🐾🐾

Kedves Új Naplóm!

Már majdnem négy hete, hogy úton vagyok Luckyval, Abigaillel és az El Circo Dos Grillos nevű cirkusszal. Olyan gyorsan elrepült ez az idő! Nem csoda, eddig ez életem leglenyűgözőbb kalandja! Aznap, amikor Abigaillel elmentünk Luckyhoz, és rájöttünk, hogy barátunk meg-
szökött a cirkusszal, elképzelni sem tudtam volna, hogy végül én is csatlakozom a társulathoz.

Ki gondolta volna?! Még hogy



U 



én felcsapjak bohócnak? Mindig is rettenetesen lámpalázás voltam, most meg már könnyedén játszom a porondon Bumeráanggal. Abigail (unos-untalan ismételtetett) szavaival élve: „hihhhetetlen!”.

Tudom, elvileg lehetetlen, hogy egy hozzám hasonló személyiségű ember bohóckodásra adja a fejét, de Bumeráng mellett ez is könnyen megy. Az a ló született bohóc – csak éppen korábban nem tudott róla. Első közös szereplésünk a porondon puszta véletlen volt: ő menekült előlem, én pedig megpróbáltam elkapni. Néhány ütközés, hasra esés, és... ta-dam! Bohócszám lett belőlünk. Azóta





hivatásos előadóművészek lettünk,
van jelmezünk, díszletünk, rajongóink,
tapsoló és éljenző közönségünk.
Hihhhhetetlen!

Abigail és Lucky mindenben támogat
– ezt a könyvet is tőlük kaptam,
hogy feljegyezhessem az ötleteimet,
amikkel a műsort színesíthetem,
de én azt hiszem, ennél többet is
fogok írni bele. Van egy nagy titkom,
amit mással nem tudok megosztani,
egy napló pedig nem fogja elárulni
senkinek, nem igaz?

Nem panaszkodni szeretnék,
tényleg nem, hiszen igazán jól érzem
itt magam, az meg, hogy minden
percemet Abigaillel és Luckyval



U 



tölthetem, a világ legnagyobb dologja. A munka fárasztó ugyan, néha minden izmom sajog a helyszín berendezése és bontása után, de közben jól szórakozom, és minden alkalommal lenyűgöz, ahogy a semmiből ott terem egy cirkusz. Az étkezőkocsiban egész finom ételt adnak. Annak is örülök, hogy a peremvidék új részeit fedezhetem fel; olyan gyönyörű tájakat láttam, hogy olyat el sem tudtam képzelni eddig. Minden nap új kalandot és izgalmakat hoz, de... csak az a baj...

Nehéz ezt bevallani.

Szóval, az van, hogy...

Honvágyam van. Elmagyarázom.





Amikor Lucky helyett csak párnákat találtunk az ágyában, azon nyomban útra keltünk. Be sem csomagoltuk a saját ruháinkat, és el sem köszöntünk senkitől, mielőtt eljöttünk Miraderóból. Hagytam ugyan egy üzenetet a családomnak, de az nem ugyanaz, mint alaposan megölelgetni mindenkit, és elmondani, hogy „Nemsokára újra találkozunk!”.

Apu és anyu tudják, merre járok, levelezünk is, de azért ez nem olyan, mint otthon lenni Miraderóban, a saját ágyamban aludni, a saját istállónkban dolgozni, vagy Csini Linda saját bokszát takarítani.

Aputól kaptam egy levelet, az mindig



U 



felvidít, ha rám tör a honvágy. Ez az első naplóbejegyzésem, ezért ide, a lapok közé rejtem ezt a levelet, hogy mindig kéznél legyen. Kicsit gyűrött és piszkos már, mert vagy ezerszer elolvastam, de így is minden alkalommal jókedvre derít.





Pru!

Édesanyád és én megértjük, hogy el kellett menned itthonról, és segítened kellett a kalandra induló barátodnak.

Kezdetben aggódtunk érted... és ha előre tudunk a terveidről, valószínűleg egy évre szobafogságra ítélnék. De mivel erre nem volt alkalmunk, beérjük a tudattal, hogy jól neveltünk téged, és bízhatunk benne, hogy egy ideig egyedül is elboldogulsz a nagyvilágban.

Köszönjük, hogy megírtad, amikor biztonságban megérkeztél a cirkuszba. Szeretnénk, hogy tudd: nagyon büszkék vagyunk rád.

Édesanyád és én jól tudjuk, hogy minden csikónak meg kell tanulnia a saját lábára





állni. Te is láttad már az istállóban és a legelőn, hogyan megy ez. Az újszülött csikó többször elesik, mielőtt sikerül első alkalommal felállnia. Azután botladozva tesz néhány bizonytalan lépést. Végül felegyenesedik, kihúzza magát, és csatlakozik a méneshez.

Te már nem vagy újszülött, de még olyan vagy, mint a kiscsikó. Lehet, hogy néhányszor megbotlasz, de Pru, egyet soha ne feledj: a barátaid és a családod mindig melletted áll, és támogat, hogy ismét lábra állj. Húzd hát ki magad, Pru Granger, és próbálgasd bátran a lábaidat abban a cirkuszban!

Szeretettel várunk haza. Tábortűzet rakunk majd, körülüljük, és elmesélheted, milyen





izgalmakat éltél át a peremvidéken. Talán még a bohócjelenetedet is megmutathatnád, nagyon szívesen megnéznénk.

Időközben szerződtettem Turót, hogy a farm körüli munkáid egy részét elvégezze, amíg te távol vagy. Megkért, hogy írjam meg neked, Abigailnek és Luckynak, hogy épített az istállóba egy meglepetést nektek. Majd meglátjátok, amikor hazaértetek. Üdvözetünket küldjük Miraderóból.

Apu

Utóirat: anyu azt üzeni:
„Egyél sok zöldséget!”



U 

Apukám nem egy érzelgős típus,
de levelet tényleg szépen ír. Kíváncsi
vagyok, mit ügylődött Turo az
istállóban. Bármi legyen is, Szilaj,
Bumeráng és Csini Linda biztosan
imádni fogja.

Hát jó, kedves Naplóm, mára ennyi.

Lucky és Abigail már vár rám – elő
kell készülnünk a turné következő
állomására, Durango Cityre. Már alig
várom, hogy bemutathassam, Bumeráng
és én mivel készültünk erre az elő-
adásra. Ez lesz az eddigi legjobb
produkciónk!



Első fejezet

Durango City két magas hegy között meghúzódozó, apró városka volt. Pru nem most látott először hegyet életében – Miraderóban is akadt több magas csúcs, ilyen hatalmas azonban egy sem. Ha felnézett rájuk, tenyerével kellett árnyékolnia a szemét, hogy ne süssön bele a nap, és még így is alig tudta kivenni a távolban a hófödte hegycsúcsokat.

– Hű! – tátotta el a száját, és örült, hogy néhány napig itt időznek majd. Könnyen lehet, hogy a naplemente látványa ilyen ormok között utazásuk fénypontjának bizonyul majd. Elképzelni is alig tudta, miféle lovak élhetnek a...

– Ne álmodozz már! – zökkentette vissza a valóságba Prut Abigail hangja.

– Honnan tudtad, hogy álmodozom? – kérdezte



Pru, és Abigailre meredt, aki éppen dobozokat pakolt fel egy kisebbfajta szekérre. A kocsi elé befogva Bumeráng már várta, hogy elszállíthassa a csomagokat.

Abigail felkacagott.

– Felhős tekintet, kifejezéstelen arc, némi nyálcsorgatás. Ezt a nézést én találtam fel! – A közelben magas rakásba hordott dobozokra mutatott. – Én is alig várom már, hogy leszállítsuk ezeket a dobozokat, és nyugodtan bámulhassam a hegyeket. Megpróbáltad elképzelni, miféle lovak élnek a magasban?

Pru felnevetett.

– Te túl jól ismeresz engem!

– Természetesen musztángok – csatlakozott a beszélgetéshez Lucky, és a barátaihoz léptetett. Szőrén ülte meg a lovát, Szilajt. Lepillantott a két lányra, és hozzátette: – Vad musztángok. Miért, mi más élhetne odafent?

– Szerintem egyszarvúk – vágta rá Abigail.



– Gondoljatok csak bele! Ha én unikornis lennék, és nem akarnám, hogy az emberek meglássanak, biztosan egy magas hegyre költöznék, ahol soha senki nem foghat be. – Felpillantott a csúcsokra. – Látjátok, ahogy csillog a nap a havon? Színes foltok ragyognak a fehérségben. Na, azok egészen biztosan rózsaszín egyszarvúk lila szarvakkal. Éppen játszanak, ezért vibrálnak a fények.

– Egyszarvúk? Abigail, én szinte biztos vagyok benne, hogy olyanok nem léteznek – jegyezte meg Pru, és közelebb lépett Bumerángthoz, hogy megvakargathassa az orrát.

– De még ha léteznének is, szerintetek lónak számítanak egyáltalán? – akadékoskodott Lucky.

– Hát persze, hogy lónak számítanak, te kis butuska! – tette csípőre kezét Abigail. – Hisz ezt mindenki tudja! Nem igaz, Bumeráng? – fordult saját lovához a lány. Bumeráng megrántotta a vezetőszárat, és fejével biccentett, mintha bólintana.

– Látjátok? – fordult Abigail a barátnőihez.



– Bumeráng tudja, hogy igazam van. – A hegy felé mutatott. – Lefogadom, hogy mesés unikornis-csapatok kóborolnak odafent. Fel kellene másznunk, hogy megnézzük...

– Señoritas! – szólt rájuk Fito. Ő és felesége, Estrella voltak az El Circo Dos Grillos tulajdonosai. – Kevesebb csacsogást és több munkát kérek.

– Én majd segítek nekik – ajánlkozott Solana, az egyik cirkuszi előadó, Pru, Abigail és Lucky jó barátja.

Pru lemondóan felsóhajtott. Biztos volt ugyan benne, hogy unikornisokat nem találnának a bérceken, de nem bánta volna, ha kalandozhat arra-felé egyet. Tudta azonban, hogy ezúttal nem marad idejük felfedezni a lélegzetelállító hegyeket. Ezen a turnén erről szó sem lehetett. A Durango Cityben töltött néhány napjuk teljesen be volt táblázva: gyorsan elő kellett készíteni mindent, mert aznap este már meg is tartották a bemutatót. Másnap délutánra és estére is jutott egy-egy előadás,



azután reggel pedig már pakoltak is össze, és indultak tovább.

Pru vetett egy utolsó, sóvár pillantást a bércekre, majd Abigailhez fordult.

– Ha te elvezeted Bumerángot és a szekeret a porond helyére, én megyek utánad Csini Lindával, és segítetek lepakolni.

– Én addig itt maradok Solanával – javasolta Lucky. – Összerendezzük a következő adag dobozt, hogy gyorsabban meg tudjuk pakolni a szekeret a következő fordulón. – Felugrott lova hátára. – Szilaj majd segít mozgatni a csomagokat.

A pompás musztáng lehajtotta a fejét, és homlokával lassan Bumeráng felé kezdett tolni egy dobozt. Lucky felkapta a csomagot, és belenézett.

– Solana légtornászszámának jelmezei – jelentette. Kiemelt egy rövid, piros, flitteres ruhát és a hozzá illő napernyőt.

– Ó, a kedvenc fellépőruhám! – lelkesedett Solana. – Bumeráng, erre a szállítmányra jól vigyázz!



A ló felnyerített, és megindult, húzta maga után a szekeret. Csakhogy Solana doboza lemaradt.

– Várjatok! – kiáltott Lucky, és a kocsi után szaladt. Átadta a dobozt Abigailnek, aki a többi csomag tetejére biggyesztette.

– Jól van, Bumeráng, munkára! – Abigail még egy pillantást vetett a hófödte hegycsúcsokra. – Ó, láttátok ezt?! Egy zöld egyszarvú! Biztos, hogy az volt! Megcsillant a hóban, és éppen olyan színe volt, mint egy érett avokádónak.

– Biztos vagy te ebben? – hunyorgott Pru a távolba.

Lucky csak a fejét csóválta.

– Teljesen biztos – jelentette ki ünnepélyesen Abigail, majd szorosan megmarkolta a hajtószárat. – Pru, Lucky, Solana, gyorsan kívánjatok valamit! A zöld unikornis nagyon ritka, és kicsit olyan, mint a dzsinn: teljesíti a kívánságodat!

Pru és Lucky összenézett. Lucky megvonta a vállát.



– Ártani nem árthat – mondta, és becsukta a szemét.

Solana követte a példáját.

Zöld egyszarvú? Teljesülő kívánság? Pru nem hitt az ilyesmiben. Barátnője kedvéért motyogott valamit maga elé, de nem kívánt semmit sem.

– Hűha! – örvendezett magában Abigail, miközben a nem messze éppen épülő nagy, fehér sátor felé fordította a kocsit húzó Bumerángot. – Lehet, hogy soha életünkben nem látunk már több zöld egyszarvút! Micsoda szerencse! – Luckyra pillantott, akinek a neve azt jelentette: szerencse, és felkacagott. – Van Szerencsénk idelent, és van szerencsénk odafent is. Úgy tűnik, Durango City sok szerencsét hoz nekünk! – Azzal boldogan füttyözve megindította a szekeret.

Csini Linda a lovaknak felállított ideiglenes kárámban várakozott. Pru a lószerszámos cirkuszi kocsihoz sietett, felkapta a nyeregtakarót, a nyergét és a kantárt. Nem maradt ideje a lóápolásra,



ezért úgy döntött, majd később lecsutakolja Csini Lindát.

- Szia, Csini Linda! - köszöntötte lovát, miközben a hátára terítette a nyeregtakarót. Megsimogatta a kanca nyakát, és elmagyarázta neki: - Ideje előkészülni a ma esti előadásra. Abigail és Bumeráng lepakolja nekünk a dobozokat, amiket át kell néznünk.

Csini Linda nyugodtan állt, miközben Pru meghúzta a nyereg hevederét, és ellenőrizte, hogy biztonságosan tart-e.

- Biztos, hogy nincs kedved fellépni? - Pru ezt minden alkalommal megkérdezte. A bohócszám-ban Bumeráanggal játszott, és úgy tűnt, Csini Lindának egyáltalán nem fűlik a foga hozzá, hogy részt vegyen a produkcióban.

A ló megrázta fejét, és hátrált néhány lépést.

- Jól van - nyugtázta a lány. - De ha bármikor meggondolnád magad, csak szólj!

- Te ahhoz a lóhoz beszélsz? - Egy magas lány



közeledett a karámhoz. Egykorú lehetett Pruval, de sokkal idősebbnek tűnt. Sötét haját magas, szabályos kontyba kötve hordta.

– Hát, igen – válaszolt megilletődve Pru. – Barátok vagyunk.

A lány felhorkant.

– Na, persze. A lányok nem barátkoznak lovakkal.

– Dehogynem! – vágta rá Pru. Körülnézett. Senki nem járt éppen a közelben. Volt valami ebben a lányban, ami határozottan zavarta Prut, de nem akart udvariatlan lenni. Megköszörülte a torkát, és kissé kihúzta magát. – Szia. Én Pru vagyok.

– Ehhez a cirkusznak nevezett, kutyaütő bagázshoz tartozol, Pru? – kérdezte a lány anélkül, hogy bemutatkozott volna.

– Ez egy kitűnő cirkusz – vágott vissza Pru, de megpróbált kedves maradni. – Eljössz a ma esti előadásunkra? Nagyon jól fogsz szórakozni, megígérhetem.



- Már láttam - közölte a lány barátságtalan hangon.

- Hogyhogy? - csodálkozott Pru, miközben felkantározta Csini Lindát. Nem emlékezett rá, hogy találkozott volna már a beszélgetőtársával.

- Ugyanazon az útvonalon turnézunk - magyarázta a lány. - A családom a másik cirkuszi társulathoz tartozik. Mi ma utazunk tovább. - Az ismeretlen lány a város másik végében lévő nagy, üres telek felé pillantott.

Pru csak most vette észre, hogy áll ott egy sátor. Éppen bontották, miközben az ő cirkusza a saját manézsát építette.

- Nem először találkozik a két cirkusz - folytatta a lány. - Mi általában már összepakolunk, mire ti megékeztek, de az előző városban késésben voltunk. Te biztosan nem vetted észre, de ott maradtam, hogy megnézzem a műsorotokat.

Abigail már biztosan a manézs helyszínére ért a szekérrel, Prunak pedig ott kellett volna lennie, hogy



segítsen neki. Különben is az volt az érzése, hogy ettől a lánytól nem várhat sok jót, mégis rákérdezett:

– És hogy tetszett?

– Soha nem lesztek olyan jók, mint mi – jelentette ki a lány, miközben Pru a nyeregbe csúszott Csini Linda hátán. – A közönség soha nem tapsol majd olyan hangosan nektek, mint nekünk, és nem is éljeneznek olyan lelkesen. És lefogadom, hogy soha senki nem fog autogramot kérni tőled.

– Húha! – Pru szúrós tekintettel végigmérte a lányt, majd lemászott a lováról. – Hogy hívnak?

– Catalina – düllesztette ki nagy büszkén a mellét a lány. – A Circus Libre társulatából.

– Catalina, én személyesen biztosíthatlak afelől, hogy a mi cirkuszunk legalább olyan jó, mint a tiétek – állt meg a lánnyal szemben Pru. – Sőt, még jobb is.

– Az kizárt – ellenkezett Catalina. – Mi vagyunk a peremvidék legjobb cirkusza.

– Na, hadd meséljek neked a legjobb... – lovalta



bele a vitába magát Pru, ám ekkor befutott Abigail és Lucky, hogy megsürgessék.

– Pru, hol vagy már? – nézett Lucky a barátnőjéről az ismeretlen lányra, majd vissza.

– Már vártunk – vette át a szót Abigail. – Fordulnom kell még egyet a szekérrel, és Bum... – Abigail elharapta a mondat végét. – Bemutatsz az új barátodnak?

– Nem a barátom – közölte határozottan Pru.
– Catalinának hívják, és szerintem az ő cirkuszuk jobb, mint a miénk.

– Elmondtad neki, hogy téved? – pislogott bizalmatlanul Catalinára Lucky.

Pru bólintott.

– Nagyszerű. Akkor ezt megbeszéltétek. – Lucky karon ragadta Prut, Abigail pedig fogta Csini Linda kantárszárát. – Mehetünk is.

– De... – ellenkezett volna Pru, barátnői azonban elrángigálták onnan, és egyedül hagyták Catalinát a karám mellett. A lány Prura kacsintott, aki



ettől még eltökéltebben akarta bebizonyítani az igazát. Barátnőjéhez fordult. – Azt mondta ránk, hogy cirkusznak nevezett, kutyaütő bagázs vagyunk! Meg kell mutatnunk neki, hogy mekkorát tévedett! Be kell bizonyítanunk, hogy mi vagyunk a jobbak!

– És mégis, hogyan akarsz bizonyítani neki? – kérdezett rá Lucky. – Ők indulnak, mi pedig itt vagyunk. Azzal a lánnyal meg valószínűleg soha nem is találkozol többé... ne haragudj, de igazából semmi értelme az egésznek.

– Ráadásul nem is leszünk mi a legjobb cirkusz, ha nem segítünk berendezni az előadást – tette hozzá Abigail. – Felejtsd el azt a lányt! Rengeteg fontosabb dolgunk akad. – A manézs helyszínére mutatott. – Jövünk már, Bumeráng!

– De... – Pru a válla felett visszanézett, de Catalinát már nem látta sehol. Nagyot sóhajtott, majd figyelmét a körülötte sürgő-forgó cirkuszi társulatra irányította. – Még nem tudom, hogyan, de



meg akarom mutatni annak a lánynak, milyen hatalmasat tévedett.



Az esti előadás után Pru több autogramot adott, mint bármikor azelőtt. A végére már sajgott a keze a sok írástól.

A jelenet, amivel a produkciót ezúttal gazdagította, hatalmas hahotát csalt elő a közönségből. Bumeráng az orrával gurított felé egy gumiabdát, és ledöntötte a lábáról Prut, mintha a lány egy kuglibábu lenne. Ő úgy tett, mintha szörnyen megharagudna ezért a lóra, de természetesen csak színészkedett. Ezt egymás után többször is eljátszották, a nézők pedig minden alkalommal jól mulattak. Pru élvezte, hogy a közönség vele nevet.

– Bárcsak az a Catalina is látta volna, milyen sokan jöttek el ma este! – jegyezte meg magában Pru, miközben az autogramjára várakozó rajongók közül az utolsóknak, két kisfiúnak is búcsút intett.



– Gyere! – hívta őt Lucky. – Pakoljunk el gyorsan, és induljunk megünnepelni a ma esti sikert!

– Segítettem a szakácsnak süteményt sütni a tábori tűzhelyen – újságolta büszkén Abigail.

– Mivel Bumeráng veled dolgozott, én rávettem Csini Lindát, hogy ő is segítsen. Csuda finom lett a sütink!

Pru elgondolkozott, hogy vajon a lova pontosan hogyan működhetett közre a sütésben. Lehet, hogy Csini Linda tehetséges szakács, csak ő eddig nem tudott róla? De ami még fontosabb: vajon Csini Linda megmosta a patáit, mielőtt a konyhába lépett?

Pru már indult volna előkészíteni a jelmezét és a kellékeit a következő előadásra, amikor két kislány szaladt oda hozzá, kezében üres lapot lobogtatva.

– Aláírnád ezt nekünk? – kérdezte az egyikük. Fonott copfja lobogott, miközben beszélt. Pru alákanyarintotta a nevét, a kislány pedig tátott

szájjal figyelte. – Te vagy a leghíresebb bohóc, akivel valaha találkoztam!

A másik kislány Pru kezébe nyomta a saját papírlapját.

– Ha ezt is aláírod, le sem teszem, amíg Miraderóba érünk!

Pru írni kezdett, de a tolla megállt a levegőben. Hinni sem akart a fülének.

– Mit mondtál, hová mentek? – kérdezte.

– Miraderóba – válaszolt a kislány. – Oda utazunk tovább a családommal. Nyaralunk éppen, az emberek pedig azt mondták, az a legeslegszebb város a peremvidéken.

Pru elnézett a kislány mögé a láthatárt betöltő, fenséges hegységre, és egy hosszúra nyúló pillanatig elgondolkodott.

– Igazuk volt – nyögte ki végül honvágytól elcsukló hangon. – Miradero tényleg a legeslegszebb város, amit valaha láttam. – Pru elhessentette a rá törő érzelmeket, és befejezte az autogramot. – Ha



odaértek, mindenképpen menjetek be a fagylatozóba, és adjátok át üdvözetemet Winthrop úrnak, az üzlet tulajdonosának! – Majd a kislányokra kacintva hozzátette: – Néha kicsit mufurc bácsi, de ha szépen megkéritek, dupla adag cukrot szór a fagyitokra.

A két lány izgatottan tovaszökdelt, szívükre szorítva Pru aláírását.

Pru hosszan utánuk nézett, és eszébe jutott, hogy talán más programot kellett volna ajánlania nekik, és a szüleinek is üzenhetett volna. De már elkésett, a rajongói messze jártak. Újra barátnőjéhez fordult.

– Abigail, mesélj nekem még arról a süteményről!

